

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

»Oni, ki gredo skozi dim in požar«

O pomoru Loganovih svojcev se je na meji hitro razvedelo. Kajti Gritjuz je bil tako predrzen in pri tem tako previden, da je mrličev spravil v čolnikih k irokeškemu vigvamu, oddaljenem le nekaj ur. Tam jih je položil na breg, tam so jih Irokezi našli.

Val ogorčenja je šel skozi naselbine belih. Čeprav je bilo graničarjem prav vseeno življenje ali smrt posameznega Indijanca, je Logan s svojimi vendar veljal za izjemo. Zlasti žene so zahtevale, da bodi morilec ostro kaznovan. In

vse kar je še čutilo vest v prsih, se je s to zahtevo strinjalo. Celo stotnik Kresap, čigar slabši zglede je prvi dal pobudo k temu groznemu činu, je besnel kakor obseden. Konoli, vrhovni poveljnik v tej pokrajini, je pošiljal Kresapu neprestane očitke in mu je prisegal, da bo vse morilce dal pobesiti. Pa lord Deu mor, guverner, je bil taktičen, da so se ga vsi podaniki tiste dni na daleč izogibali. Kajti bilo je resnično nevarno priti v njegovo bližino.

Ali vse zaman, — morilcev niso našli. Bob Lajton in Gritjuz s svojimi zavezniki sta molčala. Še bolj pa je molčalo onih šest mrličev na bivolji sledi proti Mokri reki. V gozdovih severno od Ohaja pa je bilo nevarno vrvanje. Prečudno bobnanje je odmevalo po vaseh. Ropotuljice so brnele. Mračno petje se je glasilo ob večerih in se razlivalo preko tamnih voda. Povsod so plesale ženske svoj velik skalpski ples in bojevniki so brusili nože in ostrili tomahavke. Tudi v najmanjših vaseh so se sestajali starešine k posvetu. Poglavarji so govorili divje. Preroid so šli od vasi do vasi in oznanjali vojno.

Vrhovni poglavar irokeški, junaški Kornstalk, je žarečih oči in z napeto pozornostjo poslušal Tekumsehovo poročilo. In ko mu je Tekumseh predložil šest svežih skalpov, se je ublažil njegov srd, ki ga je še gojil do mladega Šavana, odkar mu je ta — bilo je menda pred štirimi leti — zalučal v obraz, da ga prezira, ker je dal Kornstalk nekoga belega ujetnika mučiti na kolu. Si volasi Kornstalk je pletel svojo mrežo. Po divjih stezah so hiteli njegovi sli od vigvama do vigvama. Lahki čolniki iz drevesnega lubja ali iz bivoljih kož so v svetlih nočeh skrivnostno drseli po rekah in jezerih severne dežele. Priprave

ni so vse tja do Muskinguma in do Alegarija. Hiteli so po Sciotu in obeh Miamijskih navzgor in nizdol. Da, dospeli so vse tja do Vabaša. Poglavar plemena Miami je v imenu svojega naroda obnovil zvezo s Šavani. Indijanci rodov Vendar in Lenape so segli po bojnih sekirah. In celo iz plemen Potavatoni, Sak in Foks, še celo iz rodu Odžikove, ki je prebival severno od velikih jezer, so prihajali bojevniki h Kornstalku.

Vrhovni poglavar Šavanov pa je bil zadovoljen šele, ko sta mu dva ogleduha prišla sporočit, da sta se plemeni Seneka in Kajuga že uprli. Res da so Irokezi nekoliko prezirali Logana in mu očitali, da je preveč mehak, preveč ženski in premalo bojevniški. Toda kar tako, meni nič tebi nič, vendarle niso dali pomoriti njegovih svojcev, pripadnikov njihovega rodu. Gingvata, grozoviti poglavar rodu Seneka, katerega ime je pomenilo, da gre skozi dim, se je pripravljaj, da spet enkrat resnično uveljavi svoje strašno ime.

Kornstalk je znova poslal ogleduha v deželo belih. Neslišno so se tihotapili okrog naselbin in okrog bajt. Le tu in tam je kak graničar uzrl par divjih oči v grmičju. Toda preden je dvignil puško in mogel sprožiti, so tiste divje oči že bogvekam izginile. Tu in tam so bili naši skalpiramega lovca ali stezosledca v gozdu, in navadno je okrvavljena pišča visela obešena na opletavko nad mrličem: Tekumseh maščevalec, ki ga je gnal blazen srd, je venemor brezobzirno postavljaj svoje življenje na kocko. Razsajal je med belimi, kakor volk med ovčjo čredo. Ob Ohaju in ob Monongaheli so zagorele prve kočje belih, — in vendar se vihar še ni razdivjal...

Vedno nova poročila so prihajala od ogleduhov iz pokrajine belih med ves indijanski narod. Z vedno novimi besedami so preroki razvneli Indijance. In ko je Kornstalk razposlal naokoli krvavo sekiro, se je vse indijansko moštvo iz rodu Šavanov, karkoli je bilo sposobnega za orožje, zbralo pred Čil-kotom. Natančno ob določeni poldanski uri so prispeli pred ta kraj. Šumelo je in grmelo, da v panju ne more biti živahnejše. Poslikani in oboroženi možje so se zbirali v trumah. Prihajale so razburkane novice. Šla so naokrog in le

še povečala ogorčenje. Bila so to poročila o novih nasiljih belcev in pa o tem, da namerava guverner spraviti vse Indijance onkraj Vagaša. Nihče ni vedel odkod, ta poročila. Nihče, — razen Kornstalka! In ko so pozno popoldne prišli poglavarji, ko so se starešine zbrali k posvetu, je okrog njih taborila bojevita armada, ki je poželjivo prisluškovala navdušujočim govorom.

Poslednji se je dvignil Kornstalk. Bil je skoroda gol. Samo rjav volčji kožuh je imel vržen čez ramo in ledja. Po vsem životu je bil temno poslikan, s krvavordečimi pasovi na prsih in nogah, na glavi pa okras bivoljih rogov.

Zavladala je tišina, ko je stari poglavar — poznal je svoje može — z votlim rjovečim glasom bolj zapel kakor govoril. Zaključil je z vzklikom:

»Maščevanje za Ta-ga-ju-taha! Maščevanje za umor in za vse njihove zločine!«

V bojnem plesu se je nato bližal mlademu hrastu, blizu katerega so taborili. Njegov tomahavk se je zadržal v mlado drevo in je iztrgal dolg kos lubja. Tedaj je skočil pokonci Katahekasa, ki so ga Angleži imenovali Blek Huf. Do tega trenutka je bil ta mož Kornstalkov najhujši tekmeč. Po Kornstalkovem zgledu je tudi on zagnal sekiro v drevo, — in vsakdo je vedel, kaj to pomeni: podvrget se je povelju drugih. Lešikah (ime pomeni: ki gre ob reki navzgor) in Črna riba sta sledila. In potem je bilo, kakor če se velikanski roj čebelj dvigne k poletu. Bojevniki za bojevnikom je pevaje priplesal k drevesu in je odbil vejico ali košček lubja.

Bobni so grmeli, ropotalje so regljale. Ni bilo konca rotenjem »šamanov«, čarovnikov. In ko je legel večer, se je domala petnajst sto bojevnikov pokorilo Kornstalkovemu povelju. Mladi hrast je bil uničen na drobne kosce.

Zdaj ni bilo nobenih posvetovanj več, zdaj je veljala samo še volja vrhovnega poglavarja. Truma za trumo se je izgubila še to noč v gozd vsaka z natančno določena nalogo in poveljem. Večina je šla peš, kajti Šavani so bili v glavnem prebivalci gozdovja. Protí jugu, v Kentuki, pa je poslal Kornstalk jezdece. V vsaki vasi je ostalo le nekaj lovcev, da bodo skrbeli za življenje žena in otrok.

(Dalje prihodnjik)

Matičkov žalosten konec

Spisal in risal Hotko D., uč. mešč. šole v Žužemberku

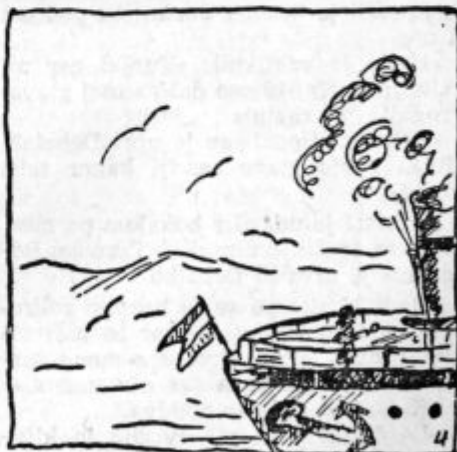
Korajžno se odpravi Matiček na potovanje po naši domovini. Mati mu napolni nahrbtnik, oče pa mu potisne v žep nekaj denarja. Poslovi se od obeh ter krene po beli cesti. Med potoma je opazoval bele cerkvice, polja in kmečke vasice, ki mirno žde med drevjem, kakor mala ptičja gnezdeca.

V daljavi zagleda naše sinje morje. Na Sušaku si je ogledal vse znamenitosti, Trsat in drugo. Milo se mu stori, ko se mu ustavi pogled na Reki. V duhu gleda naše brate, kako ječijo pod tujim jarmom. Težkih korakov se napoti Matiček v luko, kjer plujejo bele jadrnice.

Ko jo primaha do bližnjega križpota, ne ve, kam bi jo mahnil. Sam pri sebi je mislil: srednja kot, najboljša pot, in je zavil proti Sušaku. Pozdravlja ga kraško rastlinje, gozd, ki se v njem pasejo ovce in koze ubornega kmeta. Posebno je postal pozoren na skromne lesene kočice in vinograde, ki leže razmetani po brdih.

Priđe čas odhoda. Že stoji Matiček na krovu ladje ter maha v pozdrav znanecem in prijateljem. Na zemljo pada mrak. Med vožnjo se svetlikajo temna obalna mesta v morju lučk. Loteva se ga hud spanec, kmalu je trdno zaspal. Čuje se le monotona pesem strojev in šumenje valov.

(Dalje prihodnjič.)

Ami:

Mladi Marko Turkom prodan

Se je turški car koval črne naklepe, kako bi se osvetil mlademu Marku za dvanajst Turkov, ki mu jih je bil pokončal in za sramoto, pa mu je prišla dobra prilika kar sama pod roke.

Cujmo, kako se je to pripetilo!

Mladi Marko je imel dva pobratima: viteza Debelka in viteza Jenkotiča. Junaške boje so pobratimi bojevali v turških deželah in na krščanskih mejah, jemali sovragom glave s svojimi mezdinimi hlapci pomagači, ki so se jim bili zadali. Došlo pa je, da je vitezom zmanjkalo denarcev za mezde, pomagači pa tudi niso mogli živeti od slave, pa so zahtevali svoj zaslužek. Zavzdihnil je mladi Marko:

»Če hočemo še junačiti, oj bratci, se proti turškemu carju boriti, moramo dobiti trdih denarcev, kajti to kar imamo, nam bo skoro pošlo. Kaj je storiti, da pridemo do cvenka?«

Ugibali so vsi trije in podžigali svoje misli s sladkim, a težkim vinom rozoljo. Pri desetem bokalu pa šine mlademu Marku dobra misel v glavo. Udaril je Debelka po kolenih, širokih kot pleča, sprožil je kazalec Jenkotiču pod ostri nos.

»Hej!« je vzkliknil. »Turški car mi kuha jezo. Kaj bi vse dal za moj glavo! Prodajta me carju!«

»Tako mi Boga!« se je uprl Debelak. »Rajši svojo glavo zemlji kakor tebe carju!«

Jenkotič je udaril z bokalom po mizi, da so se črepinje razsule. »Tako je, Boga mi!« je pritrdil Debelku.

Mladi Marko pa se je hrupno zakrohotal. »Ne pozna me še car in tudi vidva, bratca, slabo. Prodasta mene carju, denarja dobita, a jaz mu uidem.«

»Kako mu uideš?« onadva.

»Le čujta! Trdo me zvežita in ključavnice zaklenita, za zankami vozlje delajta; po turško me zakovajta in me v temno ječo na Jenkotičevem gradu zaprta. Potem pojdita v Turčijo in me carju ponudita. Zahtevajta en tovor zlatih cekinov, enega trdih tolarjev, in še dvajset belih goldinarjev mora navreči.« —

Obveljalo je, in odšla sta Debelak in Jenkotič, preoblečena v globoko Turči-

jo. Oj, ko bi mladi Marko slutil, da ga bosta izdala! Izdala zavoljo dveh tovorjev denarja in belih goldinarjev!

Sprejel ju je turški car in poslušal, kako sta ponujala in delala kup za mladega Marka.

»Dobro, pri Allahu!« je vzkliknil na koncu. »Če je res, kar trdita, tedaj je vajin tovor zlatih cekinov, vzemita si še tovor trdih tolarjev, pa tudi tistih dvajset goldinarjev. Samo da mladega Marka v pest dobim. Ali, pri Allahu, — gorje vama, ako lažeta!«

Spogledala sta se Debelko in Jenkotič, spogledala, namežiknila in to je pomenilo, da ga izdasta. Saj sta ga dobro uklenila, zgubljen je! Tako ju je premamil denar.

»Če nama, oj car, ne zaupaš, vzemi sedem sto vojakov s seboj.«

»Privrgel jih bom še sedemnajst, še sam pojdem z vama,« je prikimal car.«

Vzdignili so se zarana in odjezdili proti Jenkotičevemu gradu. Tam je v temni ječi uklenjen čakal mladi Marko.

Prijezdili so že daleč v krščansko deželo. Turški car je ustavil konja in ostro dejal:

»Pokažita mi že vendar mladega Marka, po turško zakovanega!«

Jenkotič je namignil predse. Sredi ravnine se je belil gradič na strmini. »Tamle notri je,« je dejal. Zdaj je sedemsto in dvajset konj zapaketalo pre-

ko ravnine pod grad. Zada pa sta še dva konja nesla izdajalski denar v dveh tvorih.

Mladi Marko pa je po peketanju konj presodil, da se je vzdignila nadenj cela vojska, da sta ga kleta pobratima izdala. Tiho je vendar še upal, da sta rajša — kot sta pred odhodom zatrjevala — pustila glave, kot pa da bi ga izdala. Ko pa so se odklenila vrata temne ječe in ju je ugledal s carjem, je z zobmi zaškrtal, da je po vsej ječi ogenj letel.

Turški car se je strahoma zdrznil, in stopivši za korak nazaj, je presenečen vzkliknil:

»To ni mladi Marko, to je sam peklenški tat! Vzemite ga, na konja pri-

vežite!« Potem se je zaničljivo namrdnil Debelaku in Jenkotiču. »Tam je vaš denar!« Rekši se je obrnil in odpeketal s svojimi sedem sto sedemnajstimi Turčini proti meji. V sredi tropa je jezdil na konja privezan mladi Marko. Siv v lica, bel od jada. Misli je na maščevanje, saj je verjel, da se bo rešil. Ni izgubil poguma, kaj še! — veroval je v svojo junaško srečo. Ugibal je zvite misli, izpod čela ostro gledal. Ob boku mu je visela uplenjena njegova sablja, težka, brušena.

Pridirjali so do mejne vode Kolpe. Ustavili so se, da bi napojili žejne konje. Takrat pa je mladi Marko zaprosil. Tako je besedoval:

O, milost, milost, turški car! Kar sem kedaj tvojih jetnikov imel, — ni jih bilo malo! — vsakomu sem vsaj eno milost dal pred smrtjo. Tudi ti jo meni daj, turški car! Odkleni mi desno roko, da si bom svojo glavo umil. Tako

me boli glava, in tudi pri srcu mi ni dobro.«

Turški car je nezaupljivo pogledal iz pod košatih obrvi, pogladil si je gosto brado. Ko pa je videl trumo svojih vojakov, ga je brez skrbi uslišal.

»Naj ti bo! Milost za milost. Ti mojim, jaz tebi. Odklenite mu desno roko, pomagajte mu s konja, da si ohladi glavo, ki ne bo videla jutrišnjega dneva.«

Priskočila sta dva Turka in izvršila ukaz. Tisti hip pa, ko je padlo železo z roke, je mladi Marko kot blisk spodbodel konja proti domu, potegnil sabljo in začel sekati Turke. Kamor je mahnil so se skotalile glave, kamor porinil, se je pcedila srčna kri. Zapisano stoji, da je posekal vseh sedem sto sedemnajst Turkov. Po tem takem se je rešil najbrž samo turški car.

Spodbodel je mladi Marko konja, da mu je curela kri iz turške dlake, da je odvihral in pridrvel kot blisk izpod neba v beli Jenkotičev grad.

Bratca sta ravno pri mizi sedela in si delila denar. Mladi Marko pa po stopnjicah, da sta pobledele in posivela. Poznala sta njegove korake. Na obrambo nista utegnila pomisliti, rajša sta se pripravila na smrt.

Tako je zavpil mladi Marko med vrati in spet z zobmi zaškrtal, da se je delal ogenj.

»Zakaj si delita denarje? Saj jih ne bosta živjela! Preklete bodi naše pobratimstvo! Tu!« — je zamahnil z mečem po Debelku. »Tu, Jenkotič!« je zamahnil vdruči in jima vrgel glave proč.

V oči mu je stopila pekoča solza, saj je moral spoznati, da je zgubil dva, o katerih je verjel, da sta mu bila še kaj več kot brata.

Vzel je oba tovora denarja in se vrnil na sivi grad k svoji sestrici Alenčici. Zaklenil se je v svoje sobane in predolgo ga je pričakovala skrbeča Alenčica. —

Ko pa se je nekoč prikazal, je bil spečil in veder. Pozabil in prebolel je nezvestobo pobratimov. Brž je zbral hlapce mezdnike, se poslovil od mile sestrice in odjezdil v nove boje.

»Kmalu se vrnem, sestrice!« je zaklical izpod grada v široko lino, odkoder mu je z vezenim robčkom mahala lepa Alenčica v slovo. Huda slutnja se ji je vsadila v srce.

Videli bomo, da se ni varala. —

Jutrovčki pišejo

Mlademu kralju

Mar še plakaš, mladi kralj,
za očetom svojim?
On varuje Te iz datj!

Le junaško vse prenesi,
rano to sikelečo!
Delaj kakor oče dobrí
narodu v srečo!

Tanja Sajovic, uč. IV. razr. gimn. v
Kranju.

Kako smo praznovali rojstni dan našega mladega kralja. V Mozirju smo praznovali rojstni dan kralja že na predvečer. Ves trg je bil okrašen z državnimi zastavami, ki so veselo plapolale raz streh. Ob osmih zvečer je priredilo mozirsko sokoško društvo baklado, ki so se je udeležili tudi ostali tržani. Povorka je bila pisana, ker so nosili otroci lampione v rokah, gasilci pa prižgane baklje. Pred povorko je korakal mlad sokol z državno zastavo. Pred občino so gorele lučke in ves trg je bil preznichen videti. Na planini in na Breclovskem vrhu sta zagorela kresova, ki sta bila vidna daleč po Savinjski dolini. Drugi dan je bila sveta maša za mladega kralja Petra II., ki se ga je ves trg z ljubeznijo spomnil.

Franci Novak, dijak I. razr. gimn. v
Celju.

Dragi stric Matic! Rojstni dan našega ljubljenega mladega kralja Petra II. smo vsi praznovali. Trgovine in uradi so bili ves dan zaprti, ker je bil državni praznik. Vse hiše so bile okrašene z zastavami. Zjutraj smo bili vsi pri slovesni maši in smo molili za srečo našega mladega kralja. V listih smo videli objavljene slike mladega kralja. Najbolj všeč mi je bila njegova slika v »Mladem Jutru«, kjer se kralj tako ljubeznivo smehlja. Oče pravi, da je zmerom bolj podoben svojemu velikemu očetu, blagopokojnemu viteškemu kralju Aleksandru I. Uedinitelju. Lepo Te pozdravljam

Marjan Kermavner, uč. VI. razr. v
Šoštanju.

Kralju Petru II.

Kot solnčni žarki v majskem jutru sijale Tvoje so oči,
obsevane od ljubezni naše že s toliko preizkušnjo še tako mlade dni.
A danes zremo, kako žari življenje v dragih ten očeh,
in skrivna vest onim se oglašá, ko 9. okt. 1934 niso spomnili očeh se teh.
Mislili niso, da dorasteš v moža, da otreseš kot kralj strašnega se gorja,
ki doletelo čez mejo Te je takrat, ko jokal ob Tebi brat je brat.
A zdaj, ko rasteš Jugoslaviji v zaščit, ves narod živeti hoče za Tvoj dobrobit,
in Tvoja roka skrbno naj nas vodi po stezah nevarnih,
zaščitnik Tvojega naroda bodi v teh življenja dni viharjih.
Bodi nam zvezda, ki nam sveti, močna skala, kjer stojimo.
Močna roka Tvoja naj nas vodi, bodi nam opor, kjer se držimo.
Tvoja ljubezen nam dušo hrani, Tvoja beseda naj nas pojl.
Cilj, h kateremu romamo, to, nam bodi kralj Peter II. Ti.

Senekovič Elzika, dijakinja, Pragersko.

Dragi stric Matic! Tudi jaz nočem zaostajati za drugimi Jutrovčki. Zato Ti hočem popisati naš izlet na Lisco. Že celi mesec smo se otroci veselili, da bomo šli na izlet. Od veselja zadnjo noč nisem mogel zaspati. Drugo jutro smo se že na vse zgodaj zbirali otroci na postaji, nakar smo se z g. učiteljem in gdč. učiteljicami odpeljali do Brega. Nato smo z veseljem korakali na Lisco. Čeprav je precej strmo, nismo čutili prav nobene utrujenosti. Z Lisce je krasen razgled daleč na okrog. Gor smo se igrali in skakali po travniku. Na vrhu je tudi lepa planinska kočá.

Najrajši bi še ostali gor, ali smo se morali vrniti.

Prav lepo Te pozdravlja in Te prosi da spis objaviš

Cvirn Andrej, uč. IV. razreda
Blanca.

Zgodovinski grad Ukemberg na Jaršču.

Dobre pol ure od Kamnja je hrib z imenom Jaršč. Njegovo površje je tolikšno kot majhen sadovnjak. Na temu hribu je stal nekoč mogočen grad z imenom Ukemberg (ondotni posestnik se še danes tako imenuje), od katerega so še danes vidne razvaline da je bil grad, čeprav ga nobeden zgodovinar ne omenja. Dokazi za to so razvaline, uglajen pot in vodnjak. Vshodno od razvalin se okolica imenuje Zagrad (2 hiši).

Bajka pravi da so grad sestrelili s topovi iz 2 uri oddaljenega hriba Debenca. Dogovorjeni so bili z deklo iz Jaršča, ko je ponoči dala na okno svetiljko so naglo sesuli grad, kateri je podsul vse s prebivalci vred. Vsekakor je grad enkrat gotovo stal. Treba bi bilo poklicati prof. dr. Valter Schmitha, kateri bi razvaline raziskal in bi gotovo odkril mnogo zgodovinskega, pred vsem bajne zaklade, kateri so ljudem velikokrat v mislih. Kadar pride dr. Schmith pridi še Ti stric Matic da boš beležil za »Mlado Jutro«.

Lep pozdrav Tebi in vsem Jutrovčkom.

Gorenc Franjo, Kamnje št. 17 p. Št. Rupert na Dolenskem.

Zlati moj stric Matic! Predno postanem tvoj prijatelj Te srčno pozdravim in ponižno prosim, da me sprejmeš med svoje Jutrovčke. Ker sem vneti bralec »Mladega Jutra«, hrepeneče pričakujem nedelje, da brž pregledam, kaj ti sporočajo Jutrovčki. Vzemim na znanje, kaj ti sporočam ter prosim, ne zavrzi mojih pisem.

Jaz sem učenec prvega razreda, ker pa sem imel dobro in strogo učiteljico, me je izbistrila, da sem sposoben v drugi razred. Na tolikšno mamino veselje mi je obljubila, da se peljemo na izlet in sicer na Bled. Moja želja se je resnično izpolnila, da smo šli 15. t. m. zjutraj na vlak, z mano seveda mamica in tudi moja sestra Nadica, ki je stara komaj dve leti in pol. Celo noč nisem mogel spati od veselja, da brž vidim jezero in cerkev na sredi vode. Na vlakcu so vsi podremali, samo jaz od strahu nisem upal, ker sem se bal predorov. Moja sestra se pa ni zmenila zanje, samo da je imela v izobilju piškotov in drugih dobrot. Ko smo dospeli na »Bled jezero«, smo izstopili in

si ogledali okolico in jezero. Teško sem se ločil od krasne Gorenjske. Ves ganejen in prevzet sem se vračal na Videm iz svojega daljnega izleta. Te srčno pozdravlja Tvoj mali Tebi udani in ljubi stric Matic poljub Ti pošljem če ti je všeč.

**Stanko Cizel, učenec I. razreda
Videm pri Krškem.**

Še nekaj za smeh. Gotovo je še vsem v spominu tragičen konec abesinske države, moje simpatije so bile z Abesinci. Ker sem takrat prebiral vsak dan časopisna poročila sem bil v duhu med njimi, ker sem s tem vse možgane zmešal se mi je neke noči sanjalo, da sem pri Abesincih v nekem pristanišču, da pomagam nositi zaboje z orožjem, sem v sanjah vstal, kot bi nosil! in sem 3krat ko sem mislil da nosim šel iz ene sobe v drugo na peč, ko sem v tretjič zdnevno nosil tovor sem se na peči predramil in sem se mogel sam sebi smejati. Je pač res bilo smešno.

Anton Gorenc, Kamnje št. 17 p. Št. Rupert na Dolenskem.

Dragi stric Matic! Oglušam se prvič v »Mladem Jutru«. Popisati ti hočem moje počitnice na Omišlju. Ker sem z odlično končala II. raz. osn. šole sta me mamica in očka poslala na morje. Dne 5. julija okoli 6. ure zvečer smo se odpeljale z gl. kolodvora na Sušak z go. ravnateljico. Bilo nas je okoli 30. Zjutraj smo se pripeljale na Sušak. Ko smo prvič zagledale morje smo vse od veselja zavriskale. Potem smo se odpeljale s parnikom v Omišalj. Na morju sem se zelo okrepila in zredila kakor tudi vse druge. Saj smo celi dan uživale morje sonce zrak in dobro hrano. Bilo je zelo lepo le škoda da so 3 tedni prehitro minuli. Vse smo se tudi naučile plavati. Stric Matic aiko še plavati ne znaš, potem drugo leto kar z nami na morje in naučile te bomo plavati. Jaz te bom pa po večerih zabavala s harmoniko. Če si kaj dober pevec me boš pa s petjem spremljal. Lepo te pozdravlja

Milenka Accetto, Ljubljana I. Podrožnik cesta IX. — št. 30.

Vsak vezan letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Listnica uredništva

P. A. dijak v D. L.: Pesem ni posebno uspela. Smisel ni dovolj jasen, in rime ponekod občutno šepajo.

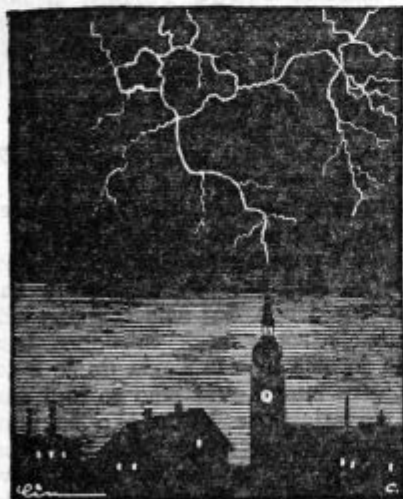
P. S. v Lj.: S križankami in podobnimi smo že obilno založeni.

G. J. iz M. S.: Prispevek objavim o prvi priliki. Risba je prav dobra! Ali si jo res sam napravil?

Kako je mogoče fotografirati blisk

Sleherni od nas je že imel priliko videti krasne posnetke bliska. Kako neki je mogoče napraviti tako sliko?

Na tak večer ko se pripravlja k nevihti si izberemo z okna del neba, kjer bliski najbolj švigajo. Aparat postavimo na okno in ga nastavimo za snemanje na največjo daljavo, ki je mogoča

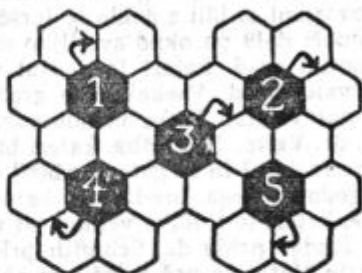

zmanjšamo odprtino objektiv. Tako pripravljeni čakamo na trenutek, ko po stane nebo popolnoma temno, nato odpremo zatvoro in jo pustimo odprto dokler se ne prikaže blisk. Takoj nato zapremo aparat in z gotovostjo lahko računamo da smo obogateli za lepo sliko.

Sploh pa, ali vam je znano, da so nevihte nekaj čisto navadnega? Znanstve-

niki so z natančnimi instrumenti dognali, da je na zemlji skoro vsako uro približno 1800 neviht in da švigne v eni sami minuti do 6000 bliskov. Tako se godi dan in noč, leto za letom. V vročih krajih so nevihte nekaj redkega. Tam so kraji, kjer skozi pol leta neprestano grmi in treska. V severnih krajih je grmenje in treskanje veliko redkejše. Včasih potečejo tam leta, ne da bi prišlo do ene same take nevihte.

Satovna križanka II.

1. bodrilni znak skupnosti; 2. ptič pevec; 3. celina; 4. ropot; 5. obrtnik.

Janezek in Mihec

Janezek in Mihec sta najboljša tvariša. Kadkar le moreta, sta skupaj. Nekoga dne, ko se igrata pred Mihečevo domačo hišo, pride popotnik in ju vpraša:

— Fantiča, ali imata kaj denarja?

— Imava, — odvrne Janezek, a tujec nadaljuje:

— Mnogo?

Mihec pomisli: če ga že zanima, mi povem, ker pa je radoveden, naj izračuna — in se razkorači:

— Mnogo baš nimava: če bi dal jaz Janezku dinar, bi imel on trikrat toliko, kakor bi ostalo meni — a če da Janezek od tega, kar ima, meni dinar, bova imela enako!

Koliko dinarjev je imel Janezek, koliko Mihec?

Rešitev satovne križanke I.

1. Ballcan; 2. mlakar; 3. prelaz; 4. malden.